

character, inability to consumption, subject inalienability, the ability to spread, the possibility to implementing as some product or service, the exclusively ability to obsolescence.

For civil science information is atypical objects that require innovative approaches to its legal regulation. In terms of informatization scientists tend to treat information as a commodity, which means the possibility of its civil circuit inclusion. However information circulation capability remains scientifically controversial and is not legally defined. In fact, civil information circulation capability will depend on the information role in the system of civil rights objects: 1) as the object of moral rights; 2) the object associated with the intellectual property objects; 3) as an independent civil rights object.

There is also a scientific problem of information powers definition. There are two perspectives: 1) for the information right – creation, transfer, use, storage, etc.; 2) for the privacy providing access right – providing access, access restrictions.

Key words: information, information right, civil legal information relations, information circulation capability, eligibility.

УДК 347.77.04

А. О. КОДИНЕЦЬ

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ У СФЕРІ СТВОРЕННЯ ОБ'ЄКТІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРАВОВА ПРИРОДА

Розглядаються цивільно-правові аспекти регулювання договірних відносин у сфері створення об'єктів інтелектуальної діяльності, аналізується чинне законодавство у сфері розпорядження правами на результати інтелектуальної діяльності, визначено правову природу цієї групи договорів, а також сформульовано висновки і пропозиції щодо вдосконалення цивільного законодавства в зазначеній галузі.

Ключові слова: право інтелектуальної власності; розпорядження правами інтелектуальної власності; договір творчого замовлення; інформаційні відносини, результат інтелектуальної діяльності; цивільне законодавство.

Кодинец А.А. Договорные отношения в сфере создания объектов интеллектуальной деятельности: особенности и правовая природа

Рассматриваются гражданско-правовые аспекты регулирования договорных отношений в сфере создания объектов интеллектуальной деятельности, анализируется действующее законодательство в сфере распоряжения правами на результаты интеллектуальной деятельности, определены правовая

© КОДИНЕЦЬ Анатолій Олександрович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри інтелектуальної власності Київського національного університету імені Тараса Шевченка

природа этой группы договоров, а также сформулированы выводы и предложения по совершенствованию гражданского законодательства в указанной области.

Ключевые слова: право интеллектуальной собственности; распоряжения правами интеллектуальной собственности; договор творческого заказа; информационные отношения, результат интеллектуальной деятельности; гражданское законодательство.

Kodynets Anatoliy. Contractual relations in the area of creation of intellectual activity: characteristics and legal nature

The article considers the civil-legal aspects of the contractual relationship on the creation of intellectual property rights, the analysis of the current legislation in the area of disposal of the rights of intellectual property, determination of the legal nature of this group agreements, as well as the formulation of conclusions and recommendations aimed at improving the civil legislation in this area.

Key words: intellectual property law; disposal of intellectual property rights; agreement of creative order; information relations, the result of intellectual activity; civil law.

У сучасних умовах зростає значення і ролі договору як універсальної правової моделі опосередкування суспільних відносин цивільного обороту. В сфері інтелектуальної діяльності укладається велика кількість різних за своїм характером і природою договорів, значну частину з яких становлять специфічні договірні конструкції, які застосовуються суб'єктами творчих відносин. Тому науковий аналіз правової природи та місця договорів про створення за замовленням об'єктів інтелектуальної власності у системі цивільно-правових зобов'язань, дослідження їх особливостей та аспектів договірного регулювання відносин у сфері розпоряджання правами на результати інтелектуальної діяльності набуває особливого значення. Зазначеними факторами зумовлюється *актуальність* даного дослідження.

Питання удосконалення правового регулювання договірних відносин в сфері інтелектуальної діяльності були предметом наукового дослідження представників різних галузей юридичної науки, зокрема, І.А. Безклубого, В.С. Дмитришина, І.В. Кривошеїної, В.М. Крижни, Б.М. Падучака, О.А. Підпригори, О.О. Тверезенко та ін. науковців. Науковим підґрунтям дослідження проблем даної публікації стали численні публікації Кохановської О.В., присвячені розробці теорії цивільно-правового регулювання інформаційних відносин. При написанні статті використовувалися як загальнонаукові, так і спеціально-юридичні методи дослідження правових явищ і юридичних категорій.

Одним із видів договорів у сфері розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності є договір про створення за замовлення та використання об'єкта права інтелектуальної власності (ст. 1112 ЦК України)¹. Цей договір спрямований на опосередкування суспільних відносин по створенню за замовленням результату інтелектуальної діяльності. На його підставі одна сторона (творець-автор, винахідник тощо) зобов'язується створити в установленний строк об'єкт інтелектуальної власності відповідно до вимог другої сторони (замовника).

Аналіз законодавчого визначення договору про створення за замовленням і використання об'єкта інтелектуальної власності засвідчує, що такий правочин, спрямований перш за все на розробку творчого результату та забезпечення доступу до нього замовникові, як правило, шляхом передачі відповідного матеріального носія інтелектуального продукту. Лише у випадку встановлення сторонами умов щодо використання майнових прав на створений за замовленням об'єкт, такий договір набуває характеру цивільно-правових конструкцій у сфері розпорядження правами інтелектуальної власності.

В юридичній літературі слушно наголошується, що цей договір не зовсім вписується в систему розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, оскільки метою цього правочину є у першу чергу створити об'єкт. Віднесення аналізованого договору до цієї групи можна пояснити хіба що тим, що в результаті належного виконання цього договору замовник набуває певних майнових прав інтелектуальної власності².

Одразу слід наголосити на некоректність формулювання назви даного договору. Конструкція такого договору може передбачати за погодженням сторін як надання майнових прав на використання об'єкта інтелектуальної власності, створеного за замовленням, так і повне відчуження (передачу) майнових прав інтелектуальної власності на створений за замовленням об'єкт інтелектуальної власності. У останньому випадку договір буде охоплювати елементи договору про передавання майнових прав інтелектуальної власності. Проте термін “використання об'єкта”, що вказується у назві досліджуваного договору свідчить про надання майнових прав щодо нього, та не допускає можливість їх повного відчуження замовникові.

Необхідно відзначити, що на підставі даного договору надаються чи передаються майнові права на об'єкт інтелектуальної влас-

ності. Сам об'єкт інтелектуальної власності у силу його нематеріальної природи не відчужується замовникові, останній лише отримує матеріальну форму вираження цього об'єкта у вигляді рукопису, картини, скульптурної композиції, креслень чи іншої документації, а тому доцільніше зазначати не про використання об'єкта інтелектуальної власності, а про розпорядження майновими правами на такий об'єкт.

На відміну від ліцензійного договору та договору про передання прав інтелектуальної власності, даний договір укладається ще до моменту створення об'єкта інтелектуальної власності з метою його подальшого використання. Договір про створення за замовленням і використання об'єкта інтелектуальної власності, як правило, застосовується у межах системи авторського права, та у меншому масштабі у сфері цивільного обороту об'єктів промислової власності.

Результати технічної творчості та засоби індивідуалізації для надання їм правової охорони, на відміну від творів літератури, науки чи мистецтва, мають бути належним чином кваліфіковані як об'єкти промислової власності. Лише після їх державної реєстрації та видачі відповідного правоохоронного документу (патенту чи свідоцтва) можливе використання комплексу прав, що впливають з їх реєстрації. Тому такий договір у сфері промислової власності повинен передбачати не лише створення результату творчості, але і його подальше патентування та використання на підставі одержаного правоохоронного документу.

Відносини по створенню науково-технічних результатів, що у подальшому можуть бути запатентовані як винаходи чи корисні моделі можуть бути врегульовані договором про виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт. Враховуючи, самостійне правове регулювання такого договору у нормах глави 62 ЦК України, розгляд особливостей його правової конструкції не є предметом даного дослідження.

У сучасних умовах значна кількість результатів творчості створюються за замовленням. Відносини сторін по створенню нових результатів інтелектуальної, творчої діяльності регламентуються договором про виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських робіт, трудовим договором або договором про створення за замовленням та використання об'єкта права інтелектуальної власності, передбаченим ст. 1112 ЦК України. Проте не зважаючи на значну питому вагу, яку займає договір про створення за замовленням об'єктів інтелектуальної власності у системі цивільно-

правових правочинів чинне законодавство достатньо поверхнево регламентує правовідносини сторін з приводу його укладання та виконання, а ті нормативні положення, які регулюють договірні відносини по створенню творчих результатів також далекі від досконалості.

Крім ст. 1112 ЦК України, цьому виду договорів присвячено також ч.6 ст. 33 Закон України “Про авторське право і суміжні права”³ та ст. 430 ЦК України, які стосуються розподілу прав інтелектуальної власності на об’єкт, що створений за замовленням.

Важливе значення має дослідження питання співвідношення положень ст. 430 та ст. 1112 ЦК України. Обидві норми стосуються договору про створення за замовленням об’єкта інтелектуальної власності. Стаття 430 ЦК України визначає розподіл майнових та особистих немайнових прав на об’єкт інтелектуальної власності, створений за замовленням. Згідно її положень особисті немайнові права інтелектуальної власності на об’єкт, створений за замовленням, належать творцеві цього об’єкта. Проте у випадках, передбачених законом, окремі особисті немайнові права інтелектуальної власності на такий об’єкт можуть належати замовникові. Майнові права інтелектуальної власності на об’єкт, створений за замовленням, належать творцеві цього об’єкта та замовникові спільно, якщо інше не встановлено договором.

Варто наголосити, що положення про належність особистих немайнових прав на створений за замовленням об’єкт замовникові неоднозначно сприймається в юридичній науці⁴. Враховуючи, що особисті немайнові права можуть належати, насамперед, творцеві об’єкта та є невідчужуваними за своєю природою їх закріплення за замовником слід розцінювати як норму, що суперечить природі цих прав. Крім того, наразі відсутній закон чи інший правовий акт, що б передбачав передачу таких прав замовникові. Ймовірно, формулюючи дане положення кодексу законодавець мав на увазі право на подання заявки на одержання правоохоронного документу на створений за замовленням об’єкт промислової власності. Дане право рядом вчених трактується як особисте право у сфері промислової власності⁵. Проте у такому випадку законодавцю необхідно було б безпосередньо зазначити про можливість замовника запатентувати об’єкт, як це вказано, зокрема, у ст. 9 Закону України “Про охорону прав на винаходи і корисні моделі”. Згідно її положень роботодавець повинен протягом чотирьох місяців від дати одержання від винахідника повідомлення подати до заявки на одержання патенту

на службовий винахід чи корисну модель чи передати право на його одержання іншій особі. Водночас, наразі факт відсутності безпосередньої вказівки у тексті ст. 430 ЦК України на особисті права, які належать замовникові на об'єкт інтелектуальної власності слід сприймати як прогалину чинного законодавства. Дане положення слід чи загалом виключити з тексту ст. 430 ЦК України чи додатково конкретизувати.

Стаття 430 ЦК України також закріплює спільну належність майнових прав інтелектуальної власності на створений за замовленням об'єкт творцю та замовнику, якщо інше не передбачено договором. У свою чергу, положення ст. 1112 ЦК України, присвяченого договору про створення за замовленням і використання об'єкта інтелектуальної власності не визначають порядок розподілу майнових прав на створений за замовленням результат творчості, проте вказують, що такий повинен визначати способи та умови використання цього об'єкта замовником (ч. 2 ст. 1112 ЦК України). Оригінал твору образотворчого мистецтва, створеного за замовленням, переходить у власність замовника. При цьому майнові права інтелектуальної власності на цей твір залишаються за його автором, якщо інше не встановлено договором (ч. 3 ст. 1112 ЦК України).

Із формулювання ст. 430 ЦК України чітко не зрозуміло про який договір замовлення йде мова в цій статті. Про договір підяду, що передбачає передачу результату замовникові, але за договором підяду права інтелектуальної власності замовникові не передаються. Договір підяду спрямований на виготовлення, обробку, переробку, ремонт речі з переданням результату роботи замовникові (ч. 2 ст. 837 ЦК України). Можливо, йде мова про договір про створення за замовленням і використання об'єкта інтелектуальної власності (ст. 1112 ЦК України), але такий договір має містити положення щодо способів та умов використання об'єкта інтелектуальної власності замовником. На жаль чинне законодавство не містить конкретизації цієї правової норми, а отже актуальною залишається колізія між положенням ч. 2 ст. 430 ЦК України та ч. 2 та 3 ст. 1112 ЦК України. За сучасного стану нормативного регулювання зазначених відносин можна порекомендувати сторонами договору про створення об'єкта інтелектуальної власності на замовлення чітко фіксувати положення про розподіл майнових прав на створений об'єкт інтелектуальної власності.

Колізія між нормами ст. 430 та ст. 1112 ЦК України щодо розподілу майнових прав на створений за замовленням об'єкт вирішується-

ся вченими на користь правила ст. 430 ЦК України. Зокрема, В.М. Крижна зазначає, що загальне правило розподілу прав на об'єкт, створений за замовленням, передбачене ч. 2 ст. 430 ЦК: майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, за замовленням, належать творцеві цього об'єкта та замовникові спільно, якщо інше не встановлено договором. Винятком із цього положення є розподіл прав на твір образотворчого мистецтва. Такий підхід зумовлений тим, що стосовно твору образотворчого мистецтва сам нематеріальний об'єкт інтелектуальної власності нерозривно пов'язаний із матеріальним носієм⁶.

Можна частково погодитися з вище вказаним положенням. Норма ст. 430 ЦК України структурно розміщена у главі 35 «Загальні положення про право інтелектуальної власності», вона є спеціальною стосовно статті 1112 ЦК України, що присвячена регулюванню особливостей договору про створення за замовленням та використання об'єкта інтелектуальної власності. Проте у разі колізії загальної та спеціальної норми застосовується положення спеціального правового регулювання (*lex specialis derogat generali*). Тому випадку укладання сторонами договору про створення за замовленням та використання об'єкта інтелектуальної власності, для розподілу прав інтелектуальної власності на створений за замовленням об'єкт інтелектуальної власності, насамперед, буде застосовуватися правила ст. 1112 ЦК України, тобто у договорі мають бути визначені майнові права інтелектуальної власності замовника, способи та умови використання ним результату творчої діяльності.

Складніше вирішується ситуація, коли сторони прямо не визначили назву укладеного між ними договір за яким творець зобов'язується створити результат творчості як договір про створення за замовлення і використання об'єкта інтелектуальної власності. За цих умов на перший погляд здається, що має застосовуватися положення норми ст. 430 про спільну належність майнових прав інтелектуальної власності на створений за замовленням результат творчості. Проте такий підхід суперечить природі договірним відносинам у сфері інтелектуальної власності та загальним положенням цивільного законодавства про договір як підставу виникнення цивільних прав та обов'язків.

Згідно ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» усі майнові права на використання твору, які передаються за авторським договором, мають бути у ньому визначені. Майнові права, не зазначені в авторському договорі як передані суб'єктом

авторського права, вважаються такими, що не передані, і зберігаються за ним.

Положення про неможливість виникнення у контрагента прав, які не є предметом надання чи передачі за договором впливає також із загальних положень про договір у цивільному праві. Згідно ст. 628 ЦК України зміст договору становлять умови, визначені на розсуд сторін і погоджені ними, та умови, які є обов'язковими відповідно до актів цивільного законодавства. Відзначимо, що актами цивільного законодавства (зокрема, ст. 430) безпосередньо не передбачено обов'язку погодження умови про розподіл майнових прав на створений за замовленням об'єкт інтелектуальної власності. ЦК України у ст. 430 лише вказує про належність майнових прав спільно замовникові та творцеві, якщо інше не передбачено договором.

ЦК України у ст. 638 також наголошує, що договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору. Істотними умовами договору є умови про предмет договору, умови, що визначені законом як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди. Як відзначається науковцями⁷ серед істотних умов будь-якого договору закон конкретно називає лише предмет договору (майно, майнові права, інформація, результат інтелектуальної діяльності тощо).

Закономірно, що будь-який договір має передбачати погодження сторонами його предмету, тобто тих прав, які надаються за договором. Тому якщо предметом договору замовлення є створення результату інтелектуальної діяльності, погодження сторонами зазначеної умови не означає автоматичного розподілу майнових прав інтелектуальної власності на створений за замовленням об'єкт між творцем і замовником. Замовник отримає, передусім, матеріалізовану форму творчого результату у вигляді картини, скульптури, рукопису літературного твору чи іншої документації. Однак права інтелектуальної власності, які невизначені у договорі як такі, що надаються замовникові залишаються за творцем результату інтелектуальної діяльності.

Зазначений висновок також підтверджується концептуальними положеннями ст. 419 ЦК України, яка визначає, що право інтелектуальної власності та право власності на річ не залежать одне від одного. Перехід права на об'єкт права інтелектуальної власності не означає переходу права власності на річ, а перехід права власності

на рiч не означає переходу права на об'єкт права iнтелектуальної власності.

Тому вважаємо, що у положеннях ст. 430 ЦК України законодавець регулює відносини договору творчого замовлення, тобто договору про створення за замовленням об'єкта iнтелектуальної власності. Такий договiр суттєво відрiзняється від конструкції договору підяду, оскільки виконання цього договору має особистий характер, неможливе правонаступництво у зобов'язанні творця про створенню об'єкта iнтелектуальної власності, праця творця має бути оплачена незалежно від досягнення обумовлених параметрів творчого результату. На відміну від підяду, коли виконання роботи здійснюється на власний ризик підрядника, здійснення творчої діяльності передбачає більш складний характер iнтелектуальної праці творця, яка спрямована на відображення у результаті творчості особистого сприйняття творцем навколишнього світу, тому така діяльність має бути оплачена (можливо не в повному обсязі), навіть у випадку часткової невідповідності отриманого творчого результату попереднім вимогам замовника.

У нормі ст. 1112 ЦК України законодавець закріпив більш складну договірну модель, що містить елементи як договору творчого замовлення, так і елементи договорів щодо розпорядження майновими правами iнтелектуальної власності: ліцензійного договору – у разі надання замовникові прав на використання створеного об'єкта) або договору про передання майнових прав – у разі передачі замовникові майнових прав iнтелектуальної власності на створений за замовленням об'єкт iнтелектуальної власності.

Згідно ч. 2 ст. 1112 ЦК України договiр про створення за замовленням і використання об'єкта права iнтелектуальної власності повинен визначати способи та умови використання цього об'єкта замовником, тобто ця умова є iстотною для договiрних конструкцій, що опосередковують створення за замовленням і використання об'єкта iнтелектуальної власності. Тому за договором, в якому невизначено способи та умови використання об'єкта замовником, майнові права iнтелектуальної власності належать лише творцеві. Замовник має право тільки на отримання матеріального втілення результату iнтелектуальної, творчої діяльності. Як наслідок, договiр, спрямований на створення за замовленням об'єкта iнтелектуальної власності, в якому відсутня умова про способи використання об'єкта є договором творчого замовлення. Такий договiр стає договором у сфері розпорядження майнових прав iнтелектуальної влас-

ності, на який поширюється дія ст. 1112 ЦК України лише у випадку фіксації в його умовах положення щодо способів та умов використання створеного за замовленням об'єкта інтелектуальної власності замовником.

Відзначимо, що подібний правовий підхід безпосередньо відображений у кодексах зарубіжних держав, зокрема у ЦК РФ. У ст. 1288 ЦК РФ⁸, що стосується договору авторського замовлення розмежований правовий режим матеріального носія об'єкта інтелектуальної власності (який передається замовникові) та майнових прав на результат творчості, що можуть надаватися чи передаватися замовникові на підставі ліцензійного договору чи договору про відчуження виключних прав у разі безпосереднього погодження такої умови сторонами договору. Закріплення подібної правової норми доцільно також у ЦК України.

Підводячи підсумок дослідження особливостей та правової природи договірних відносин по створенню за замовленням результату інтелектуальної, творчої діяльності, слід резюмувати наступне.

Договір про створення за замовленням та використання об'єкта інтелектуальної власності є змішаним договором, що містить елементи договору творчого замовлення – у частині створення об'єкта за завданням замовника та договорів у сфері розпорядження майновими правами інтелектуальної власності: ліцензійного договору – у разі надання замовникові права на використання об'єкта або договору про передання майнових прав інтелектуальної власності – у випадку відчуження на користь замовника майнових прав на створений об'єкт.

Предметом даного договору про створення за замовленням об'єкта інтелектуальної власності та надання чи передача майнових прав інтелектуальної власності на результат творчості. При цьому об'єкт інтелектуальної власності у силу його нематеріальної природи не відчужується замовникові, останній лише отримує матеріальну форму вираження цього об'єкта. З огляду на наведене, пропонується замінити назву договору, передбаченого ст. 1112 ЦК України на “договір про створення за замовленням об'єкта інтелектуальної власності і розпорядження майновими правами на такий об'єкт”.

З метою вирішення колізії між положеннями ст. 430 ЦК України та ст. 1112 ЦК України щодо розподілу майнових прав інтелектуальної власності на створений за замовленням результат інтелектуальної діяльності та враховуючи загальні положення цивільного право про неможливість надання контрагенту тих прав, які не були

передбачені у предметі договору пропонується виключити положення ч. 2 із тексту ст. 430 ЦК України.

1. *Цивільний кодекс України* // ВВР України. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
2. *Право інтелектуальної власності*: акад. курс : підруч. для студ. вищих навч. закладів / [О. П. Орлюк, Г. О. Андрощук, О. Б. Бутнік-Сіверський та ін.] ; за ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцького. – К. : Видавничий Дім “Ін Юре”, 2007. – С. 593.
3. *Про авторське право і суміжні права* : Закон України від 23 грудня 1993 року № 3792-ХІІ // ВВР України. – 1994. – № 13. – Ст. 64.
4. *Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України* : у 2 т. / за відповід. ред. О.В. Дзера (кер. авт. кол.), Н.С. Кузнецової, В.В. Луця. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – Т.1. – С. 714.
5. *Мельник О.М.* Проблеми охорони прав суб’єктів інтелектуальної власності в Україні / Мельник О.М. – Х. : НУВС, 2002. – С. 98-104.
6. *Право інтелектуальної власності*: Акад. курс : підруч. для студ. вищих навч. закладів / [О. П. Орлюк, Г. О. Андрощук, О. Б. Бутнік-Сіверський та ін.] ; за ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцького. – С. 594.
7. *Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України* : у 2 т. / за відповід. ред. О.В. Дзера (кер. авт. кол.), Н.С.Кузнецової, В.В.Луця. – Т. 2. – С. 165.
8. *Гражданский кодекс Российской Федерации. Часть четвертая* / авт. вступ. ст. В.Ф. Яковлев, А.Л. Маковский. – М. : Норма, 2007. – 400 с.

Kodynets Anatoliy. Contractual relations in the area of creation of intellectual activity: characteristics and legal nature

In modern conditions of development of market relations are increased the value and role of the Treaty as a universal model of mediation legal relations based on legal equality, self-determination and independence of their participants. In these circumstances, the values of the contracts are increased and the scopes of contracts are expanded, new contractual models are created, mechanisms of regulatory procedures are changed.

Today in the field of intellectual activity there are a large number of different contracts of different nature, a significant portion of which are specific contractual design, unique to this area. Therefore, the scientific analysis of the legal nature and place of contracts on creation the results of intellectual property in the civil contractual obligations, the study of their features and aspects of the contractual regulation of relations in the disposal of the rights of intellectual property has the particular importance.

The article considers the civil-legal aspects of the contractual relationship on the creation of intellectual property rights, the analysis of the current legislation in the area of disposal of the rights of intellectual property, determination of the legal nature of this group agreements, as well as the formulation of conclusions and recommendations aimed at improving the civil legislation in this area.

The first steps in improving legal mechanism in the usage of results of intellectual and creative activities are laid in the Civil Code of Ukraine, which was adopted in 2003 and not only greatly expanded the scope of intellectual property rights, but also significantly enriched its substance. In the Civil Code of Ukraine relations in the field of intellectual property was first fixed in a separate structural part (4 book “Intellectual Property Rights”), which indicates their importance to private law.

Further improvement of regulatory relations in the field of creative works provides detailed provisions of the Civil Code at laws, regulations, creating reliable mechanisms of implementation and protection of their subjects. It is necessary also to bring existing normative material in accordance with the general concepts and approaches identified Civil Code of Ukraine with regard to the Association Agreement concluded between Ukraine and the European Union, Chapter 9 of which (Articles 157-252) contains requirements and standards related intellectual property rights.

Analyzing the changes that have occurred in the field of civil law, which regulates the relations of intellectual property, we can conclude that in fact with 2003. – date of adoption of the Civil Code of Ukraine – the domestic legislation on intellectual property has not been changed. Civil Code of Ukraine did not become the impetus that would be able to provide update an appropriate legislative framework, and many of its rules (some of which have truly innovative nature), and have not received their specificity at the level of special laws and regulations.

In article are made the conclusion that agreement establishing creation and usage of intellectual property is a mixed agreement. This agreement contains elements of creative order – in terms of creation the object for the customer and agreements regarding the disposal of intellectual property rights: licensing agreement – in the case of customer rights on the object or agreement on the transfer of intellectual property rights – in the event of a transfer in favor of customer proprietary rights on the created object. Therefore, for regulation of relationship of the parties, which are not regulated in this contract, shall apply the relevant provisions relating to license agreements and agreements on the transfer of intellectual property rights, unless otherwise provided by agreement or does not follow from the content of the contract.

The subject of contract on creation the result of intellectual property is grant or transfer of intellectual property rights on the result of creativity. This object of intellectual property due of its intangible nature, are not alienated the customer, the latter only receives the material form of expression of this object. In article are made the proposition to rename the title of the contract under Art. 1112 Civil Code of Ukraine on the “Agreement on creation an object of intellectual property and disposal of intellectual property rights on an object.”

Key words: contract on creation the result of intellectual property; disposal of intellectual property rights; agreement of creative order; information relations; the result of intellectual activity; civil law.